

Mange tusen norske barn lider under omsorgssvikt.
Barnevernet kan hjelpe både barna og de voksne.
Jo tidligere hjelpen kommer, jo bedre virker den.
Hva gjør du med din bekymring?

*For mange er terskelen fortsatt høy for å sende en bekymringsmelding til barnevernet.
Dette heftet viser noen spørsmål og svar til deg som er usikker på hva dette innebærer.*

Ditt lokale barnevern når du ved å ringe kommunen eller 116 111.

Når bør jeg melde fra til barnevernet?

Er du bekymret for et barn, på den måten at du tror foreldrene kanskje ikke klarer å ta godt nok vare på barnet, bør du melde fra til [barnevernet](#).

Hvordan kan jeg vite om det er alvorlig nok?

Er du bekymret, skal du melde fra uansett. Din [bekymringsmelding](#) kan være svært viktig for barnet det gjelder.

Det er vanlig å frykte at man kanskje overreagerer eller overtolker bekymringsverdige signaler. Mange lurer på om dette kanskje ikke er alvorlig nok, eller om en melding kan skape unødvendige problemer.

Det er barnevernets oppgave å vurdere bekymringer, og om hjelp er nødvendig. Din oppgave er å sørge for at barnevernet får vite om barn som har det vanskelig.

Kan jeg drøfte saken uten å si hvem det gjelder?

Ja, det er fullt mulig. Dersom du er usikker på om du bør melde bekymring, kan du ringe og rådføre deg med en fagperson i barnevernet der du bor – uten å nevne hvem saken gjelder.

Hvem skal jeg snakke med i barnevernet?

På dagtid kan du ringe til kommunen der barnet bor og be om å få snakke med barneverntjenesten. Da får du snakke direkte med en saksbehandler om din bekymring. Du kan også skrive et brev.

På kveldstid kan du kontakte [barnevernsvakten](#), der denne finnes – eller ringe gratis til den landsdekkende [Alarmtelefonen for barn og unge på 116 111](#). Da kommer du til en av de 15 store barnevernvaktene som finnes i Norge.

Alarmtelefonen er døgnåpen, og formidler din bekymring videre til det kommunale barnevernet der barnet bor.

Hva skjer når jeg melder en bekymring til barnevernet?

- Du blir satt over til en fagutdannet saksbehandler skriver ned det du har sett og hørt. De fleste saksbehandlere i barnevernet er utdannet som [barnevernpedagoger](#) eller [sosionomer](#).
- Innen én uke tar saksbehandleren i samråd med sine kolleger stilling til om de skal sette i gang en undersøkelse av det du har meldt inn, eller om meldingen skal henlegges fordi de ikke vurderer saken som alvorlig nok. [Denne fristen er lovpålagt](#).
- Dersom de vurderer bekymringsmeldingen som alvorlig nok, starter en undersøkelse etter senest én uke. Undersøkelsen skal vanligvis ikke vare lenger enn tre måneder.
- I løpet av en undersøkelse snakker de ansatte i barnevernet med både foreldrene og barnet. De kommer vanligvis også på hjemmebesøk for å få et nærmere inntrykk av

familiesituasjonen. Ofte vil de også snakke med de ansatte i barnehagen eller læreren.

- Når undersøkelsen er ferdig, er det barnevernlederen i samråd med de involverte saksbehandlerne som avgjør hva som skal gjøres videre for å hjelpe familien. I noen tilfeller blir saken avsluttet etter en slik undersøkelse. Dette skjer enten fordi familien får hjelp fra en annen hjelpeinstans eller at saken løser seg på andre måter.
- I mange tilfeller vil barnet og familien få tilbud om hjelp fra barnevernet. I 2009 endte [halvparten av de undersøkelsene](#) med at det ble satt i gang tiltak. Litt over 30 000 undersøkelser ble satt i gang samme år.

Hva kan barnevernet gjøre for å hjelpe barn, unge og familier?

I samarbeid med barn og foreldre blir saksbehandlerne i barnevernet enige om hvilke hjelpetiltak som vil gjøre situasjonen bedre for barnet.

De fleste barna (8 av 10 saker) får hjelp hjemme hos foreldrene. Slik hjelp kan være

- Barnehageplass
- Plass på skolefritidsordning
- Støttekontakt til barnet
- Besøkshjem til barnet
- Støttehjem til familien
- Råd og veiledning til foreldrene
- [Familieråd](#)
- Økonomisk støtte
- Tilsyn i hjemmet

I 2 av 10 tilfeller får barnet hjelp utenfor hjemmet. I de fleste av disse sakene bor barnet eller ungdommen i [fosterhjem](#). Noen bor på institusjon.

Barnevernet formidler også kontakt med andre hjelpere, som for eksempel [barne - og ungdomspsykiatrisk poliklinikk](#), [pedagogisk-psykologisk tjeneste](#), [sosiallærer](#) eller [helsesøster](#).

Må jeg alltid oppgi navnet mitt?

Nei, du kan velge å være anonym når du kommer med en bekymringsmelding.

Barnevernet vil likevel helst at du skal si hvem du er, fordi det gir saken troverdighet. Barnevernet kan i første omgang bevare din anonymitet overfor familien det gjelder, dersom du ønsker det.

I praksis vil det likevel være vanskelig å forbli anonym, da barnevernet må informere familien om innholdet i meldingen. I mange tilfeller vil familien da forstå hvem som har meldt saken.

Er saken svært alvorlig, vil barnevernet uansett ikke kunne bevare din anonymitet overfor familien. Det du likevel må tenke på, er at det vil være til barnets beste at du som voksen melder fra.

Får jeg beskjed dersom saken henlegges?

Nei. [Barnevernet har taushetsplikt](#) om sitt forhold til enkeltpersoner eller familier, og kan derfor ikke si noe til deg som privat melder om en konkret sak.

Dette er annerledes i forhold til [offentlige meldere](#) med meldeplikt til barnevernet. Dette gjelder for eksempel ansatte i skole eller barnehage. Disse har krav på tilbakemelding fra barnevernet om de setter i gang tiltak eller ikke.

Tiden går og jeg er fortsatt bekymret: Bør jeg ringe én gang til?

Ja, det bør du gjøre.

Taushetsplikten er der for å ta vare på familiene som får hjelp av barnevernet. Derfor kommer du ikke til å få vite hva barnevernet har gjort siden sist du ringte. Likevel er det viktig at du tar kontakt om du fortsatt er bekymret, og forteller hvorfor.

Blir jeg part i saken når jeg melder en bekymring?

Du blir ikke part i saken om du melder. Part i saken er bare de nærmeste som saken direkte berører, det vil si vanligvis mor, far og barnet selv.

Kan jeg bli nødt til å vitne i retten?

Du kan bli innkalt som vitne dersom det kommunale barnevernet mener at andre bør overta omsorgen for barnet. Dette avgjøres av [fylkesnemnda for sosiale saker](#). Dersom barnevernet eller foreldrene anker avgjørelsen videre til [tingretten](#), kan du bli innkalt som vitne også der.

Du har i så fall plikt til å møte og fortelle hvorfor du har vært bekymret.

Hvor kan jeg få vite mer om barnevernet?

Du kan lese mer om hva slags hjelp barnevernet tilbyr på disse nettstedene.

De drives av de som er ansvarlige for barnevernet i Norge:

www.barnevernet.no

www.bufetat.no/barnevern

www.regjeringen.no/nb/dep/bld/tema/barnevern